



Convertiu-vos i creieu en l'evangeli

Convertiu-vos, creieu en mi, veniu amb mi, diu Jesús. Sí, nosaltres creiem en Ell, volem seguir-lo només a Ell. Volem aprendre les seves actituds, les seves paraules, els seus gestos. La quaresma ens convida a fer aquest camí, és una nova oportunitat que Déu ens dóna.

***Quaresma** és seguir Jesús al desert, afrontar la seducció del mal, com Ell, mirar de front la veritat sense pors ni rebaixes, disposats a assumir les seves conseqüències, amb la confiança posada totalment en el Pare. És temps de viure l'essencial: Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a Ell tot sol.*

***Quaresma** és temps de purificar el cor o, millor, deixar que Déu creï en nosaltres un cor nou, un cor ple de tendresa i de compassió, un cor que no busca l'espectacularitat de les obres sinó la sinceritat lliure i humil. Tot es juga en el cor. Per això, quan pregues, quan dejunes, quan ajudes als altres, tot el que fas, que dius, que penses, fes-ho en el secret, en la intimitat del Pare, en la joia de fer la seva voluntat, i el Pare, que veu en el secret, t'ho recompensarà.*

***Quaresma** és temps d'escolta, de pregària, de silenci. És pujar amb Jesús a la muntanya del Tabor per poder sentir la veu del Pare que ens diu avui a nosaltres, com ho sentiren els tres deixebles: Aquest és el meu Fill estimat, escolteu-lo.*

***Quaresma** és temps de reconèixer la nostra pobresa, els nostres límits, la nostra fragilitat. Com més acceptem la nostra*

realitat, més donem a Jesús la possibilitat de guarir-nos. Ell és l'amic dels pobres, dels petits, dels pecadors. Quan ens reconeixem així, Ell ens guareix: no he vingut a buscar els justos sinó els pecadors.

***Quaresma** és temps de morir a nosaltres mateixos, com l'arbre quan el poden, que fa esqueixos que creixen lliures i ufanosos, com el gra colgat a la terra, com el sembrat durant l'hivern, que creix per dins i arrela intensament amb una vida nova, plena de fruit.*

***Quaresma** ens prepara per a fer l'experiència del Ressuscitat i per a ser testimonis del seu amor fidel i entregat fins a l'extrem; testimonis de la VIDA més forta que la mort.*

***Quaresma** ens recorda una cosa que és medul·lar en l'evangeli de Jesús: «El pecat no és quelcom que únicament ha de ser perdonat sinó quelcom que ha de ser tret, extirpat de la nostra societat. Jesús es presenta com el qui treu el pecat del món. Algú que no solament ofereix el perdó sinó també la possibilitat de vèncer el pecat, la injustícia i el mal que s'apoderen dels éssers humans; de treure l'estructura de pecat i d'injustícia del món. Ser testimoni de Jesús és comprometre's en la seva lluita, el seu esforç per treure el pecat que domina els homes i les desastroses conseqüències que provoca» (Enrique Díaz, bisbe auxiliar de San Cristóbal de las Casas).*

CATALINA TERRATS



Espiritualitat monàstica (els benets)

Aquest grup es va iniciar a petició d'alguns laics d'aquesta comunitat que volien apropar-se a la regla benedictina i aprofundir-ne l'espiritualitat.

La resposta del monestir va ser ràpida i amant, han estat les germanes de la comunitat les que sempre ens han acompanyat impartint-nos la formació sobre els diversos temes.

Aquest any anem treballant *Cercar Déu per mitja de la Regla de sant Benet* a partir d'un llibre d'Esther de Waal. Aquesta autora, mare de quatre fills, és professora d'història i una reconeguda experta en espiritualitat benedictina i celta. Ha publicat llibres sobre aquests temes; actualment dirigeix trobades de pregària i dona cursos i conferències arreu del món.

Ens ensenya l'actualitat i contemporaneïtat d'aquesta antiga saviesa que és la Regla de sant Benet expressada en l'inici del pròleg: «A tu s'adreça la meua paraula siguis qui siguis». Tots els qui l'han descoberta hi retornen una vegada i altra, com una font d'on sempre brolla aigua fresca.

Enguany ens acompanya la germana Roser Buscà, a qui transmetem el nostre sincer agraïment, com també a la germana Gertrudis Argenté, que ens en fa la traducció al català.

Compartint amb sinceritat i goig les nostres experiències és sorprenent el que ens aporta aquesta regla per a la nostra vida quotidiana i de laics i, a la vegada, ens sentim amb més comunió amb aquesta comunitat monàstica.

CARME VILLARROYA



Projecte solidari de quaresma

Aquesta quaresma la nostra comunitat es vol solidaritzar d'una manera especial amb el poble del Txad en aquests moments en què la situació política del país, encara que la premsa ja no en parli, fa que encara hi hagi més sofriment i misèria. Per això volem donar al nostre dejuni un sentit ben positiu: Compartir amb els nostres germans tan pobres el que a nosaltres ens sobra.

Ho destinarem a l'Hospital de Goundi, on treballa un bon amic nostre, el P. Francesc Cortadellas, jesuïta, per donar suport al pavelló maternal.

Trobareu a l'entrada de l'església unes fotografies molt suggeridores i uns sobres que diuen TXAD, per a dipositar el vostre donatiu a la caixa comunitària.



Una tasca del cristià d'avui

Sensibilitzar les comunitats cristianes davant el fet espantós de la tortura, que és el més gran sofriment que pot patir un ésser humà: això és el que va començar a fer i continua fent l'ACAT arreu del món.

Naturalment sabem que arreu del món hi ha cristians que col·laboren amb Amnistia Internacional que no és confessional. I això està molt bé. Està bé de trobar cristians en organitzacions no confessionals! Però també és important que, per contrarestar el paper negatiu que les jerarquies de les Esglésies han tingut en alguns moments de la història i encara avui en més d'un lloc del planeta, els cristians es manifestin davant el món com a defensors també dels drets més bàsics de les persones.

Els ordes religiosos cristians ja s'han distingit al llarg dels segles per les seves obres de caritat envers els pobres, els malalts, i també els captius i els condemnats. Però actualment, que la societat està més informada, convé que no únicament els ordes religiosos ho facin, sinó també els seglars.

Practicar i millorar dia a dia la compassió i l'amor al voltant nostre és una qüestió personal imponderable per a un cristià. Dintre d'aquesta pràctica, hi hauríem d'incloure, ara que tan fàcilment se'ns eixampla l'horitzó gràcies a la televisió i a internet, poder enviar una carta a un President, o a un Ministre de Justícia o a qui faci falta en favor d'un ésser humà que està patint tortura a l'altra banda de món. Hauríem de poder enviar una carta a un President, o a un Ministre de Justícia o a qui faci falta per a demanar l'anul·lació d'una llei injusta que pugui ser la causa de sofriment humà, al nostre país o en un altre.

Aquests dos tipus d'acció que hauríem de poder fer, com és ara intercedir per un pres o demanar l'anul·lació d'una llei que pot ser injusta o inhumana, únicament les podrem fer si ens associem amb un organisme oficialment acceptat i reconegut que prengui la iniciativa i la responsabilitat de cada acció. Aquest organisme, per a nosaltres, és l'ACAT. **I, com més nombrosos serem, més força tindrem.**

MONTSERRAT BONHORA

SEGUINT LES PETJADES DE JESÚS

Octubre del 2007. Regal magnífic per part de la comunitat amb motiu dels meus 50 anys de professió monàstica, el pelegrinatge a Terra Santa, juntament amb les germanes M. Teresa Solà i Griselda, que els celebraran a la tardor d'enguany, si Déu vol! Formem part d'un grup de la parròquia de Parets del Vallès, amb el seu rector, Mn. Pere Farriol.

A la llunyania encara, quants de sentiments en el meu espai interior! Expectatives, interrogants: esdevindrà realitzable aquest pelegrinatge? Em serà culturalment i espiritualment de profit o em decepcionarà? Però l'esperança esdevenia més i més intensa.

Cal haver-ne fet l'experiència per a poder copsar tot l'abast del que significa, després de l'atterratge, trepitjar físicament la terra dels patriarques, dels profetes, d'homes i de dones de Déu que hi han anat teixint història de salvació, sobretot del que significa seguir els passos de

Maria i de Jesús, dels apòstols... Cada lloc visitat esdevenia una *lectio divina*, com una icona viva del Jesús humà, d'aquest Jesús que no va refusar d'abaixar-se a fi que nosaltres tinguéssim accés al do de fills en el Fill, destinats amb ell a l'autèntica vida en el si de Déu Trinitat.

La Galilea. Bonica, riallera, amb el **Llac** que li dóna nom i amb **Natzaret:** referents especials. I el **Jordà.** Hi vam tenir el goig de renovar l'opció per Jesús i de cantar el nostre *Suscipe me Domine*. Crec que aquesta vivència és ja inesborrable.

A la **Judea.** Quantes vegades Jesús devia haver recorregut aquesta regió amb els deixebles? A la darrera, en camí cap a Jerusalem on s'esdevindria el seu èxode! *Ja han arribat els nostres peus...* a la tan desitjada Ciutat Santa: Jerusalem! Moment de dir-me: regula emocions si vols arribar al final del viatge! Obre't a les actituds de Jesús respecte al Pare i res més.

Betlem. L'Eucaristia. El més humil i el més excels, entranyablement units. Aquí els cristians sofreixen opressió. Molt emotiva, la llar d'infants abandonats, regida per Filles de la Caritat!

Tot seguint els passos del Mestre per la **Via** que, probablement, fou la seva aquell abril de l'any 30, i amb la creu portada amorosament per persones del grup, escoltem la Paraula de Déu i amb ella preguem intensament, identificats amb la passió del món: germans sense sostre, sense treball; els qui sofreixen tortura i persecució, els malalts dels hospitals, els sofrents anònims. **Basílica del Sant Sepulcre,** cim del nostre pelegrinatge. El **Calvari:** silenci. Contemplem Jesús que, amb *els braços estesos entre el cel i la terra*, ens ofereix la seva Amistat: només cal deixar-nos abraçar per ell. La cambra santa on es venera la **Tomba** del Salvador: *No hi és, aquí, ha ressuscitat!* Els cristians hi hem renascut! L'Eucaristia, a la cripta dels franciscans, un gran regal que no parem d'agrair a Déu.

M'ha estat un impacte *in crescendo* el contacte directe amb els pobles jueu i palestí. Els uns, organitzats, creadors, actius: sistema hidràulic, Museu d'Història d'Israel, excavacions imponents... Per als musulmans, el seu fort no són ni l'ordre ni la neteja –cal veure'n els carrers i les botigues, tot passant pels seus barris–, però se'ls veu contents i inclinats a la xerinola. Aquests són propers, senzills; els altres, distants, un xic tibats. Uns i altres, enemistats i amb un instint visceral d'eliminar-se recíprocament. Que un dia es trobin ambdós pobles cordialment units, Déu meu! Dolor fondo en sintonia amb el poble jueu és el que produeix la visita al Museu Memorial de l'Holocaust. Que no es repeteixi mai més, Senyor, aquest horror!

Al llarg de la història els imperis han anat succeint-se i cap d'ells, afortunadament, no ha subsistit. El Senyor detesta l'arrogància i la prepotència. Senyor, a tots els pelegrins cap a la Pàtria definitiva, fes-nos el do d'esdevenir humils i senzills, com Jesús, a fi que puguem ser instruments d'amor i de reconciliació allà on ens trobem.

M. LURDES SOLÉ



Des del DIM

Diàleg Interreligiós Monàstic

Cercar i trobar Déu en el diàleg interreligiós

La història del diàleg de Déu amb la humanitat ha arribat a la seva plenitud en Jesucrist, el qual ha esdevingut la icona visible del Déu invisible.

Conscients que les diferents tradicions religioses no són sinó *les diferents maneres* com Déu s'ha revelat i comunicat al món al llarg de la història, els monjos, que sant Benet ens defineix com a cercadors de Déu, arrelats en Jesucrist i en l'Església, sortim a l'encontre del Déu que viu també en el cor de les altres religions. A través del diàleg interreligiós compartim l'experiència

espiritual de la pròpia fe fent-nos mútuament i amb respecte la pregunta: «¿quin és el teu Déu?». És una invitació recíproca a dirigir la nostra mirada vers el Centre.

El diàleg interreligiós ens educa per a viure de manera concomitant l'activitat de **parlar** i la passivitat de l'**escolta** i del **respecte**; és també un repte mutu a viure la responsabilitat de la praxi a què ens criden les nostres religions: viure de manera audaç l'element espiritual, i ens empeny a tots cap a una recerca més profunda de Déu a fi que, de les nostres vides, en pugui brotar un torrent de tendresa i de passió per la pau, la justícia i la fraternitat. D'aquestes paraules, els creients n'hauríem de ser profetes.

La vida religiosa, enmig d'una societat indiferent als valors de l'esperit i inclinada a la incredulitat, ha de sentir el deure de confessar Déu com l'Absolut de la persona.

La utopia de la vida religiosa és el somni d'un nou humanisme: Déu és el primer, després la fraternitat universal, els béns compartits, la senzillesa, l'austeritat de vida... i la meravella d'un combat per a apropar-nos, des de l'oració i la vida, a Aquell que ja sentim dins nostre, però que desitgem conèixer més per estimar-lo millor. Aquest és el repte i el goig que hem de compartir tots els homes i les dones, buscadors de Déu, sigui quina sigui la seva religió. UNA VEU PROFÈTICA!

Alguns membres del DIM formen part d'un grup ja força estable que es diu **Grup Contemplatiu de Diàleg Interreligiós**. És constituït per persones de tradicions religioses diferents, concretament hindú, budista, cristiana i musulmana.

Cerquem compartir l'ànima del nostre viure humà, la llum i la saviesa divina que ens són comunes i la fraternitat com a realitat que volem viure amb tothom. Les nostres trobades són periòdiques (3 o 4 vegades l'any), de jornada completa, i combinen la reflexió i l'amistat amb la pregària.

Els qui el formem desitgem que pugui ser tan profundament amistós com espiritualment exigent, de relacions transparents i sinceres. Sabem que el nostre diàleg només podrà ser realment profund com més es consolidi la nostra fe i la nostra amistat, ja que només aconseguim un ric intercanvi, capaç d'il·luminar-nos i d'enriquir-nos mútuament, si estem disposats a compartir allò que és el més preciós i important que posseïm cada un.

OBJECTIU DEL GRUP: Compartir la vivència interior sempre serà el que ens uneix i alhora ens caracteritza. Tant de bo que en algun moment sentíssim el repte d'unir-nos per algun gest de pau i de solidaritat. Ja que sabem que la veritable experiència religiosa no és solament aquella que vivim en la perfecta contemplació, sinó la que som capaços de viure en les situacions quotidianes.

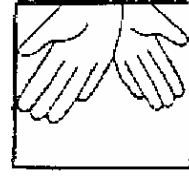
Compartim l'experiència religiosa del propi cor i això des de l'AMISTAT: des d'aquell espai de complicitat i d'afecte, que suposa llaços humans i espirituals que ens van unint cada dia més. Les nostres trobades ens enriqueixen a cada un en l'art d'estimar, d'escoltar i d'admirar les nostres diferències... i ens són una escola d'alteritat que ens interpel·la i ens enriqueix.

- * Maldem per compartir la comprensió que tenim cada un de la realitat.
- * No obrim tant debats com compartim riqueses interiors i personals.
- * Cap punt divergent no ens és amenaçador; considerem la profunditat dels altres com un do per a tots.
- * Arrelats en les nostres pròpies tradicions religioses, acollim les dels altres per enriquir-nos.
- * Entrem junts a l'escola d'Allò o d'Aquell de qui desitgem conèixer millor el misteri.

L'objectiu del diàleg interreligiós per a nosaltres és cercar junts la VERITAT. Paradoxalment el diàleg interreligiós demana sortir de les nostres pròpies certes i alhora arrelar-nos-hi més.

Creiem en una **UNITAT** més gran que la **DIFERÈNCIA**. La diferència és potser el Sagrament de la Unitat.

GRISELDA COS



Un nou sentit del dejuni

El dejuni és el nou mitjà que el fidel utilitza
per crear un espai buit,
i permetre que hi penetri l'Esperit

El dejuni revela un gresol
dins el qual el Foc Diví em permet distingir
allò que és essencial i allò que és superflu.

El dejuni dels pensaments atabalats, dels sorolls i de les imatges,
em sembla més adient i més adaptat al nostre segle
que el dejuni i l'abstinència de carn.

El dejuni implica saber aturar-se,
i gràcies a això la persona perseverant
pot reprendre les energies que vaguen mig extraviades.

El dejuni permet orientar la nostra energia espiritual
i encaminar-la al seu destí original.

El dejuni em permet entreveure la meva existència
sense influències emocionals
que alterin la visió equilibrada dels meus afectes.

El dejuni em permet discernir, lliure d'afectes distorsionats,
quina és la meva identitat, qui sóc jo.
I reprendre el meu camí, tal com sóc.

El dejuni em permet polir el mirall de la meva ànima,
i així percebre, sense taques, la imatge de la Presència
que ja porto dintre meu.

El dejuni em permet, gràcies a aquesta visió,
conèixer l'eix de tota la meva existència.

FRÈRE JEAN